

EVANKELIUMI Luuk. 1:57-66

Elisabetin aika tuli, ja hän synnytti pojan. Kun naapurit ja sukulaiset kuuluivat suuresta laupeudesta, jonka Herra oli hänelle osoittanut, he iloitsivat yhdessä hänen kanssaan. Kahdeksantena päivänä kokoonnuttiin ympärileikkaamaan lasta. Muut tahtoivat antaa hänelle isän mukaan nimeksi Sakarias, mutta hänen äitinsä sanoi: ”Ei, hänen nimekseen tulee Johannes.” Toiset sanoivat: ”Eihän sinun suvussasi ole ketään sen nimistä.” He kysyivät viittomalla isältä, minkä nimen hän tahtoi antaa lapselle. Sakarias pyysi kirjoitustaulun ja kirjoitti siihen: ”Hänen nimensä on Johannes.” Kaikki hämmästyivät. Samalla hetkellä Sakarias sai puhekykynsä takaisin, ja hän puhkesi ylistämään Jumalaa.

Sillä seudulla joutuivat kaikki pelon valtaan, ja näistä tapahtumista puhuttiin laajalti koko Juudean vuoriseudulla. Ne, jotka niistä kuuluivat, painoivat kaiken mieleensä ja sanoivat: ”Mikähän tästä lapsesta tulee?” Sillä Herran käsi oli hänen yllään.

SAARNA

Sakarias sai puhekykynsä takaisin ja puhkesi ylistämään Jumalaa. Näin kerrotaan päivän evankeliumitekstissä, joka jatkuu nk. Sakariaan kiitosvirrellä. Luukkaan evankeliumin alku sisältää useita ylistyslauluja. Evankeliumihan alkaa Sakariaan ja enkelin kohtaamisesta. Iäkäs pappi Sakarias sai temppelipalvelusta suorittaessaan kuulla, että hänen vaimonsa Elisabet synnyttäisi heille pojan, joka olisi Herran edelläkävijä. Koska Sakarias ei uskonut, että näin korkealla iällä tämä olisi mahdollista, hän menetti puhekykynsä siihen päivään asti, kunnes tämä tapahtuisi. Evankeliumin ensimmäinen ylistyslaulu on kuitenkin Marian kiitosvirsi hänen ja Elisabetin kohdatessa. Toinen ylistyslaulu on sitten tämä Sakariaan kiitosvirsi, jonka keskeisen sisällön me itse asiassa virressä 258 lauloimme. Benedictus eli Sakariaan kiitosvirsi on läntisessä kirkkokunnassamme ollut osa aamurukousta, koska siinä verrataan Jeesuksen syntymää aamunkoittoon. Luukkaan evankeliumissa seuraa vielä enkelten ylistyslaulu jouluyönä ja Simeonin kiitosvirsi, joka on kynttilänpäivän aiheena.

Luukas todistaa evankeliumissaan, miten Jumalan lähettämä enkeli tai enkelit puhuttelevat näitä pyhän kertomuksen ihmisiä. Huoltensa ja epävarmuutensa keskellä he saavat kuulla ensimmäisenä sanat: *Älä pelkää, älkää pelätkö.* Nyt on tapahtumassa jotain suurta, joka on ilosanomaa ja rauhan sanomaa koko kansalle. Sakariaan ylistyksessä nähdään Jumalan pelastushistorian kaari aina Aabrahamista kaikkiin profeettoihin. Kuinka monta vuosisataa siinä on ollut odotusta, pettymystä, niskoittelua, epäuskoa ja pimeyttä. Monet kokivat, että Jumala oli ollut vaiti eikä ollut vastannut

kansan rukouksiin. Mutta profeetat antoivat kuitenkin toivoa. Profeettojen työ ei kuitenkaan ollut pohjimmaltaan tulevaisuuden ennustamista vaan jumalallisen sanoman julistamista: muistutusta Jumalan suurista teoista, lohdutusta ja myös kehotusta parannukseen. Sakariaan kiitosvirressä on suora yhteys Jesajan profetiaan, jota luetaan erityisesti juuri jouluna, meidän pimeimpänä vuodenaikana. Sanat kuuluvat: *Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus.* Sakariaan kiitosvirressä taas sanotaan: *Korkeudesta saapuu luoksemme aamun koitto. Se loistaa pimeydessä ja kuoleman varjossa eläville, se ohjaa jalkamme rauhan tielle.* Rauhan ajatus ja rauhan toivotus toistuvat Jeesuksen julistuksessa ja toiminnassa hänen sanoessaan: *mene rauhassa, rauha teille, minä annan teille rauhan.* Silloin kun ihmisellä on rauha, ei ole mitään pelättävää eikä mitään puutu. Kaiken voi aloittaa ikään kuin alusta.

Millaisin silmin, millaisen ymmärryksen turvin, me sitten voisimme puhjeta ylistämään Jumalaa? Miten oppisimme tunnistamaan elämässämme Jumalan läsnäolon ja johdatuksen? Vai onko niin, että näen elämässäni enemmän vaikeuksia kuin myötätuulta, enemmän murheita kuin ilonaiheita? Hiljattain olin kastamassa ystäväni lapsenlasta. Seuraavana päivänä sain häneltä mieltä sykähdyttävän viestin. Eilinen oli ollut hänen elämänsä kauneimpia päiviä. Hänen poikansa taas oli kertonut, että päivä oli ollut hänen elämänsä tähän asti parhain päivänsä. Mikä lahja onkaan tavoittaa ja sanoittaa se, mikä juuri nyt on koskettavaa, mistä voi olla kiitollinen. Olen joskus kertonut kuulemaani tarinaa eräästä italialaisesta kreivistä. Ulos lähtiessään hän laittoi aina taskuunsa papuja. Aina kun hän näki tai koki jotain kaunista tai ilahduttavaa, oli se sitten lasten leikki, vastaan tulijan hymy, hyvä ateriala tai linnun laulu, hän siirsi pavun taskusta toiseen. Kotiin tultuaan hän sitten laski, kuinka paljon ilonaiheita päivään olikaan sisältynyt.

- Miten voisimme soveltaa tätä opetusta omaan elämäämme?

Juhannus on monille yksi tärkeimmistä juhlista vuodessa. Sen viettoon varaudutaan, sitä odotetaan ja samalla jännitetään, millaista säätä on luvassa. Luonto on rehevimmillään ja päivän valo on kirkkaimmillaan. Juhannus kutsuu meitä kiitollisuuteen elämän lahjoista. Ei sen kokemiseen tarvita idyllistä mökkimaisemaa veden äärellä, eihän läheskään kaikilla ei ole siihen edes mahdollisuutta. Nauttia voi siitäkin, että kadut ovat hiljaisia ja uutistulva vähenee.

Juhannus on siis keskikesän juhla, mutta nimensä se on saanut Johannes Kastajasta, jonka syntymäjuhlaa nyt vietämme. Nimi *Johannes* tarkoittaa: Jumala on armollinen. Millaiseen elämään Johannes meitä kutsuu? Tuo erämaan profeetta herätti ihmisiä tutkimaan elämänsä suuntaa, sisintään ja syvintä kaipaustaan. Yksinkertaisesti hän kehotti ihmisiä parannukseen ja

mielenmuutokseen. Mutta hänen tärkein tehtävänsä oli raivata tietä Kristukselle, jossa Jumalan armo ja rakkaus todentuisivat. Mitä sinä kaipaat elämääsi, että olisit onnellisempi? Minkä taakan haluat jättää taaksesi? Missä asioissa tahdot ottaa askeleita elämänmuutokseen? Mikä antaisi sinulle rauhan? Voit luottaa siihen, että Jumalan lahjat ovat edelleen ympärilläsi, tulevaisuutesi on avoin, uusia kasvun mahdollisuuksia täynnä. Jumalan rakkaus sinua kohtaan pysyy ja on muuttumaton.

Laulu:

On kesän kirkas huomen
ja suvi sunnuntain,
ei liiku lehti tuomen,
on lintunenkin vait!
Vienosti kukkii pellot,
ja vaarat vihannoi,
ja hartaat aamun kellot
vain rauhaa, rauhaa soi.

Kuin pyhain juhlasaatto
käy soinnut yli maan,
tää on kuin päivän aatto
sen suuren, autuaan.
Se luopi tyynen mielen
väreilyyn hiljaiseen,
saa sanattomaks` kielen
ja silmään kyyneleen.

Sanat: Simo Korpela